

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/375/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714217906
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6714217906.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a sudcov JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 10C/205/2014-76 zo dňa 10. marca 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu z titulu zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučnej veci v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nepoveril exekútora vykonaním exekúcie a k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia jej zamietnutím došlo až po uplynutí zákonnej lehoty. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, obsahom súdneho spisu a pripojeným exekučným spisom 20Er/1476/2010. Prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde vo Zvolene pod č. 20Er/1476/2010 bola žiadosť súdneho exekútora doručená dňa 30. septembra 2010. Následne bola na súdneho exekútora adresovaná výzva dňa 2. novembra 2010 a jeho odpoveď bola súdu doručená dňa 16. decembra 2010. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol vyšší súdny úradník uznesením zo dňa 18. mája 2011. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd konštatoval, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom v zmysle Exekučného poriadku od 1. júla 2002, pričom v období od 1. júla 2002 do 31. mája 2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie na vykonanie exekúcie, rozhodnúť do 15-tich dní podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Prvostupňový súd pritom poukázal na uznesenia Ústavného súdu SR, sp.zn. IV ÚS 605/2012 zo dňa 14. decembra 2012, sp.zn. II. ÚS 520/2012 zo dňa 10. júla 2013, sp.zn. II. ÚS 248/2013 zo dňa 25. apríla 2013 a sp.zn. II. ÚS 112/2013 zo dňa 13. februára 2013. Prvostupňový súd zdôraznil, že exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol uznesením zo dňa 18. mája

2011, potom, čo žiadal doplnenie žiadosti a zaslal výzvu súdnemu exekútorovi. 15-dňovú lehotu je potrebné pritom považovať za krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu vzhľadom na zložitosť veci, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súlad s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Exekučný súd musí skúmať, či sú naplnené formálne aj materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a musí byť zrejmé, že nárok, ktorého vymoženie sa oprávnený domáha, nie je objektívne nemožný, neodporuje zákonu, neobchádza ho a nie je v rozpore s dobrými mravmi. Nakoľko žiadosť o udelenie poverenia bola doručená po 1. júni 2010, súd robil úkony smerujúce k objasneniu rozpornosti listín predložených účastníkmi konania. O žiadosti súdneho exekútora tak nebolo rozhodované so zbytočnými prieťahmi, konanie exekučného súdu nie je možné hodnotiť ako konanie s prieťahmi a nesprávny úradný postup zo strany exekučného súdu preukázaný nebol. Ak nebol preukázaný prvý základný predpoklad vzniku škody a to žalobcom nesprávny úradný postup, nebolo potrebné skúmať ďalej existenciu ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ohľadne žalobcom tvrdeného prieťahu sa nevedlo disciplinárne či iné konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní a nerozhodoval ani Ústavný súd Slovenskej republiky alebo Európsky súd pre ľudské práva. Z uvedených dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Svoje rozhodnutie súd oprel o ustanovenia § 1 písm.a) 3 ods.1 písm.d), § 4 ods.1 písm.a) § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods.1, § 16 ods.1 a § 17 ods.1, ods.2, ods.3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; § 44 ods.2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s ustanovením § 151 ods.1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol pre to dôvody a predložil listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nie len moment, kedy súd rozhodol o poverení ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Žalobca v odvolaní zároveň namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne, resp. právoplatne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa

§ 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobu žalovanému na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. vyjadrenie žalovaného k žalobe riadne doručil žalobcovi prostredníctvom pošty. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. K spisu okresného súdu je pripojený a v napadnutom rozsudku je uvedený konkrétny exekučný spis ohľadne exekučného konania, v ktorom mala byť žalobcovi podľa návrhu vo veci samej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda. Súd sa oboznámil s obsahom exekučného spisu a rozhodnutiami v ňom uvedenými.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na procesné chyby.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne sudy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach. V žalobe a odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytýčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne doručené. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení (okrem iného na jednej strane odvolateľ tvrdí, že nemal možnosť sa vyjadriť k vyjadreniu žalovaného, na druhej strane, že okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože žalovaný sa napriek výzve súdu a doručenému návrhu k veci nevyjadril), žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevysslovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec právne posúdil správne. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.), pri posudzovaní veci sa krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento

je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2013, sp.zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods.1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č.514/2003 Z.z.“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č.65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (tu 17NcC/398/2012-11 zo dňa 17. októbra 2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnenému zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Pokiaľ žalobca požiadal o odročenie/zrušenie pojednávania, prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 119 O.s.p. právnenému zástupcovi prostredníctvom mailovej správy oznámil, že návrh na odročenie pojednávania nevyhovuje. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.); postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia so žalobou a návrhom na zrušenie pojednávania pozostávalo len z oboznámenia sa s listinami obsahnutými v exekučnom spise 20Er/1476/2010, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania (20Er/1476/2010) a obsah exekučného spisu mu bol nepochybne známy, pretože všetky rozhodnutia v exekučnom mu boli riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. Žalobcovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie žalovaného k návrhu a to spolu s predvolaním na pojednávanie. Žalobca mal dostatok času pred súdnym pojednávaním sa oboznámiť so skutkovými a právnymi tvrdeniami žalovaného. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.) a preto mohol pokračovať v konaní. Uvedené vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti platí o to viac, že takýto návrh na prerušenie konania podal žalobca opakovane a z toho dôvodu okresný súd konanie o takomto jeho návrhu zastavil (a nie žiadosť zamietol) a zároveň je preukázané, že vo vzťahu k podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodol už 15. januára 2014, to znamená pred podaním návrhu na prerušenie konania. Vo vzťahu k druhému návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktoré bolo prerušené do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok, odvolací súd uvádza, že rovnako nejde o dôvod prerušenia konania uvedený v ustanovení § 109 ods.1 O.s.p, podľa ktorého by súd musel konanie

prerušiť. V konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v konaní vo veci samej. Pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, jeho predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný. Ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru položené, nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Pokiaľ teda prvostupňový súd tento návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia; postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Podľa ustálenej súdnej praxe pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14. decembra 2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10. júla 2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25. apríla 2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13. februára 2013). Preto v prípade, že okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 30. septembra 2010 (vo vzťahu k nesprávne úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie) a exekučný súd ju zamietol uznesením dňa 18. mája 2011, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu a to aj s prihliadnutím na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom. V takomto prípade je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14. decembra 2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25. apríla 2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 EP má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 EP). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvolať všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. októbra 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca takýto postup vytyka procesnému súdu vo svojom odvolaní bezdôvodne. Uvedené konštatovanie platí o to viac, že žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní nepodal odvolanie proti uzneseniu, ktorým exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol.

K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní a tak v dôsledku jeho subjektívneho konania došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom, ktoré bolo ovplyvnené i tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhov na vykonanie exekúcie i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, atď.). Ak exekučný súd adekvátnym spôsobom procesne reagoval na nezákonnosť vedenia exekúcie na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcom v pozícii oprávneného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že na strane exekučného súdu došlo k nesprávne úradnému postupu (viď uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012).

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Pokiaľ žalobca namietal, že prvostupňový súd nevykonal dostatočne dokazovanie s predloženým znaleckým posudkom, tento návrh na doplnenie dokazovania prvostupňový súd zamietol. Tento postup súdu je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania, odôvodnenou vyššie uvedeným konštatovaním súdu o nenaplnení základných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné